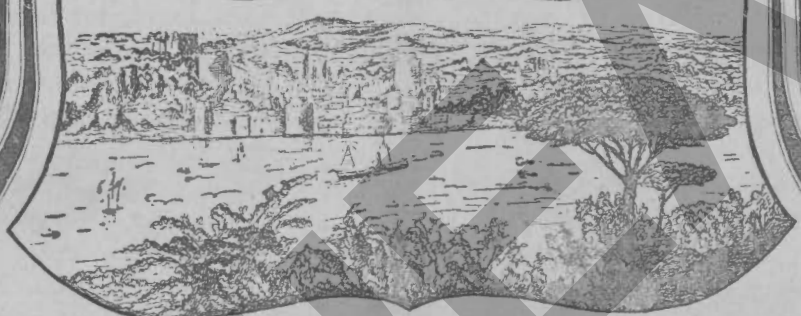

ΒΟΥΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ Τῆς ΕΓΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ γυνή καὶ τὸ ἔγκλημα (ὑπὸ Κορηθίας Α. Πρεβεζιώτου). — Ἐἰς τὸ λεύκωμα τῆς Δοξ. Α. Ζ. ποίημα, (ὑπὸ Γ. Κ. Κουτσούρη). — Τὸ μεθιστόρημα ἐνός συζταν, μυθιστορία πρωτότυπος (ὑπὸ Βιργινίας Εὐαγγελίδου). — Ὁ ἀποχωρισμὸς, ποίημα (ὑπὸ Κ. Γλυτσού). — Ἡ τρελλὴ ἐπιτίτις διηγ. πρωτότ. (ὑπὸ Σκουρ. Οἰκονόμου). — Τὸ τραγῳδία, ποίημα (ὑπὸ Στυλ. Σπεράντζα). — Πολλὰ καὶ διάφορα: Ἡ γυναικεία ἐφημερίς «Σφενδὼνη», Φιλολογικαὶ τάσεις τῶν Ἰσπανῶν, Γουσταῖος Λαρονμέ, Ἐκδόσεις τῆς Κάρμεν Σύλβα, Ἐπετηρὴς συγγραφέως, Τὰ βιβλία ἐν Ἰσπανίᾳ. — Πνευματικὴ κίνησις, — Ἑλλ. θέατρον. — Ἐπιφυλλίς: Β. Α. Στέρν Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξίου μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Δ. Φεατέρη).

Διευθύνται { ΚΟΡΗΘΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

23 ἀρ. Γαλατῆ Κουρσοῦμ-χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαςτής επίτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επίτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέςτερα συστήματα.—**ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζική των πασχόντων οδόντων εδλων δυσοσμίας και ούουδήποτε νοσήματος του στόματος.—**ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ** των σεσηπόταν οδόντων και ριζών άνευ του παρμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—**ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' έκάστην εις τὸ έν Νεοχωρίω του Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τας 7—11 τουρκιστί), έν τῷ φαρμακείῳ τῷ κ. Ἄνδρέα Μυριδου οδός Ουζούν Τσαρσή-Μπασή, άρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εις νεάζοντα χριέντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οι νεοί και πρό πάντων αι νεοί, περι πολλοῦ ποιοῦνται τήν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αυτών φροντίζοντες δι' αὐτήν στον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν ευέξιν. Καί αληθῶς, αν και τὸ εχειν πρόσωπον ωραϊον και σώμα τρυφερόν είναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεϊν διωκς διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ωραιότητος είναι άποτέλεσμα φιλοκαλίας και υγιεινῆς ανάγκης. Ἡ μας λακή και τρυφερά επιδερμὶς του προσώπου, εκτιθεμένη εις τὰ δριμέα φύγη, τὰς χιόννας και του-άνέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν του θέρους και εις έτέρας επιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ισχυρον χρώμα και θέαν έρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτῆ ἡ κατάστασις εκτός τῆς δυσάρεστου επιδράσεως της επί τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αϊτινες ενοχλοῦσι τὸν ανθρωπον εις υπέρτατον βαθμόν. Ἄν και υπάρχουν πολλὰ αλοιφαί, έλαια και ορυζκόνοις δια τήν καταπολέμησιν των τοιούτων φλογώσεων, καθως παραδέχονται οι δοκιμάσαντες αυτά, μερικῶν μὲν ἡ επίδρασις είναι προσωρινή, άλλα δε άπεδείχθησαν άνθυγιεινά. Συνελόντι ειπεϊν μέχρι τῆς σήμεραν δὲν υπήρχε παρσκευάσμα φαρμακευτικόν ελεύθερον πάτης καυστικῆς επιδράσεως, εξαλειφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἰδού λοιπόν τὸ «**Δερμόφιλον**», έργον περιφανές τῆς επιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρκτηρησεως και εξετάσεως, είναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον άπάτας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ άπαράμιλλον τουτο φάρμακον εξαλείφει βλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας επί των θηλῶν των μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ εξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρτηρουμένας επί των διαφόρων έξωτερικῶν οργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν επιδερμίδα και χρώμα ωραϊον, διαφανές, εχον τήν φυσικήν λευκότητα τῆς ανθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει και ευωδιαν λίαν ευχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς επιδερμίδος, είναι κατάλληλον και διά διαρκή χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ εξανθήματα και τὰ τοιούτου είδους οίδηματά τῆς επιδερμίδος αλειφεται διά σπόγγου ἢ διά τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα του προσώπου, άντι τῆς χρήσεως των ὑδάτων τῆς «**Κολωνίας**», αϊτινα οὐδέν άλλο εισί παρὰ καθαρόν άνόπνευμα, υπό διαφόρους έπόψεις είναι προτιμότερα ἢ χρῆσις του «**Δερμόφιλου**», όπερ, εκτός τῆς άντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα εχει. Διά τήν εξαλειψιν των κηλίδων και του μελαψοῦ χρώματος του παραγόμενου εξ ηλιακῆς επιδράσεως, αρκει τὸ «**Δερμόφιλον**», διά τὸ ἑλαφρῶς τριβόμενον επί του προσώπου. Όταν διαρκῶς καίμη τις χρῆσιν του «**Δερμόφιλου**» αρκει να υγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διά αναμίξεως δύο κοχλιαρίων του κατ' εκ του «**Δερμόφιλου**» εντός ημίσειος ποτηρίου ὑδατος παράγεται άντισηπτικόν φάρμακον, όπερ καθαρίζει και λευκαίνει τούς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «**Δερμόφιλου**» λαμβανόμενον ὡς φαρμάκον καθ' έκάστην πρῶταν είναι προτιμότερον ὢλων των οδοντοιατρειων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδική αποθήκη και πώλησις: **Φαρμακείον «ΧΑΜΑΠ»** εν Πόλει, οδός Βεζιρετζιλή, και εν Γαλιτᾷ κατάστημα μυροποιου Ἰωσήφ **«ΓΥΣΣΑΡ»**, οδός Τουνελ άριθ. 32

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 10 Σεπτεμβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 15

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ Η ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ	γρ. 50	Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ	Αι συνδρομαί προσληρόνονται επί αποδείξει φερούση τήν σφραγίδα του φύλλου και τήν υπογραφήν του έτέρου των Διευθυντων.
Ἐν ταῖς επαρχιας	60		
Ἐν τῇ ξένη φραγ.	χρ. 15		
Ἐξέμνηνοι κατ' αναλογίαν.			

Πληρωμαί και αιτήσεις άπ' ευθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν. —
 *Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ** και **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**

«Οὐ παντομοι τὰς λάριας ταῖς Μούσαις συγκρατηγνέε, ἠδίσταν σὺν γίαι.» Εὐρ. Ἡρ Μακιν στ 673—5

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Συγγεία ἔδε άρ. 14

Σήμεραν αληθῶς δὲν είναι τόσον ευκολον να ἴδῃ τις Μεσσαλίνας και Λουκρητίας τόσοσ θρασεως διαπομπιούσας παγκοσμίως πᾶσαν ανθρωπίνην τιμήν και πᾶν ὄσιον και μετὰ ταρταρικοῦ μειδιάματος έρηννῶν χειούσας τόσοσ αίμα άνκεκλιμένα εις τὰς άγκάλας καισάρων ἢ παπῶν, ενώπιον λαῶν εκθάμβων και εντρόμων υπό τήν άμειλικτον αυτών μάστιγα.

Ἄληθῶς παρήλθεν ὁ καιρὸς των Λουκρητίων και Μεσσαλινῶν άλλ' εκ τουτου δὲν έπεται ὄτι εξέλιπον σήμεραν αι Λουκρητρία και Μεσσαλίνα. Οὐχί, υπάρχουν ειτι και σήμεραν Λουκρητρία, άλλὰ Λουκρητρία οὐχί μόνον μη δυνάμενα να χύσῳσι συνήθως αίμα, άλλα δυνάμενα μάλλον να λιποθυμήσωσιν εις τήν θέαν αὐτοῦ· διότι αι Βοργιάδες τῆς σήμεραν εχουσι πολλακίς λεπτόφυξ και εύαίσθητον, πρό πάντων δὲ υπερφορτισμένην (surmenée) τήν νευρικὴν ιδιοσυγκρασίαν.

Υπερφορτισμένη λέγω εκ παντοίων λεπτεπιλεπτων διασκέσεων και συνδυασμῶν, δι' ὦν σκάπτουσαι τεχνηέντως κρυφίους βόθρους, παγίδας ανθοσπάρτους υπό τὰ βήματα του πλησίον, επιδιώκουσι ν' άρπάσωσι τήν κτῆσιν αὐτοῦ, να ιδιοποιηθῶσι τούς τίτλους του, να ζήσωσιν ευμαρῶς, ν' ανυψῶθῳσιν εν τῷ κόσμῳ. . . Ὁμολογουμένως—και φυσικῶς,—ἡ φυσιογνωμία του κοινωνικοῦ βίου ἤλλαξε, και τὸ εγκλημα, όπερ εκ των συνθηκῶν αὐτοῦ άπορρῆει και εις τούς κόλπους αὐτοῦ εξέλίσσεται, ἤλλαξεν ὁμοῦ μετ' αὐτῆς, προσλαβόν, νομίζει, ποιάν τινα έθιμοτυπία. Οὕτως αι Λουκρητρία αι παλαιαί

ανετραφησαν εις άτμόσφαιραν αίμακτων και βλας, αναμίσον στροβίλων ὀργῆς και λαιλάπων θρασείας ακολουσίας· αι τῆς σήμεραν εις άτμόσφαιραν περισυλλογῆς, υπερκοπώσεως και εκνευρισμοῦ, άνά μέσον τῆς σφοδράς βιοπάλης και του άγῶνος του χρέματος. Ἐκείνοι εἶχον ὡς σύμβουλον των πράξεων των τὸ πάθος τὸ μαινόμενον εντός των μετ' άκρατῆτους ὀρυγῆς ὡσεϊ θύελλα και υπό τὸ κράτος αὐτοῦ ἠγειρον πολλακίς διμιονιώσαι τὸ φάγανον· αὐται εχουσι τὸν υπόκωρον δόλον, τὸν δόλον τὸν μεμελετημένον, τὸν στυγρόν και βραδύν, τὸν ιερόσυλον δόλον, όστις μειδιᾷ ενφ' εκχείε τὸ διλητήριον εις τὴν κύλικα του πλησίον, οὐχί διά τῆς χειρός, άλλα διά τῆς γλώσσης, παρπλανῶν τὸ φρόνημά του, εξαπατῶν, άπελπίζων, άτιμάζων, φινεύων ἠθικῶς, παρωθῶν εις τήν αυτοκτονία, εις τήν παρφοσύνην, εις τήν άρνησιν τῆς θρησκείας, εις τὸν σωματικόν και ψυχικόν ὄλεθρον! . . . Ἐκεται ἔδακνον· αὐται άπομυζῶσι· εκείναι ἠσαν τίγρεις αίμοδιψεις, αὐται ὄφεις υπολανθάνοντες, ἢ μάλλον αι νυκτερίδες· εκείναι τῆς Ἄμερικῆς, αι καλούμεναι φάσατα (vampires), αϊτινες, καταλμβάνουσαι τὸ θῦμα αυτών ανυπεράσπιστων εν καιρῷ του ὕπνου, άνευ οὐδεμίας κταφανοῦς πληγῆς, άπορροφῶσι λεληθότως εκ του αὐτοῦ ρανίδα πρὸς ρανίδα ὄλον τὸ αἷμά του! . . .

Ἄλλ' ὡς υπό τὸν κοχλάζοντα των πρώτων άνανδρακμόν εγγόγουζον πάντα τὰ ανθρωπικα πάθη, οὔτω και υπό τήν μεμελετημένην τουτων ὀπισθοβουλαν υπολανθάνον έμφωλεύει ενπάθος: τὸ πάθος του ὕλισμοῦ, τῆς φιλκντίας, του χρέματος. . . Είναι τουτο τὸ πάθος ὁ κυριεῶν πλανήτης εν τῷ ζφδιακῷ τῆς σήμεραν, ὁ άόρατος· μέντωρ ὁ άφανῶς κκτευθύνων τὰ βήματα και τὰς χειρας.

Σὺν τῇ πρὸς τὰ πρόσω ὄλοεν φορᾷ του κινω-

— Νεκρά, έφώνησα, νεκρά! . . .
Τοιαύτη ώρυγη πόνου εξέληθε του στήθους μου
ώστε άγνωσ αν ήτο βλασφημία ή κατάρρα . . . ο
νοός μου είχε πηχθή, σταματήσαι· δέν έσκεπτό-
μην ή να συντρίψω την κεφαλήν μου επί του τοί-
χου . . .

Πρίν όμως τό πράξω, έμβρόντητος, μή πιστεύων
εις την συμφοράν μου, έκόλλησα τά χείλη εις τό
στόμα της ένν ιδω αν άναπνήη, 'Α! ο Θεός δέν
ήθελε να με δοκιμάση τοσοούτον σκληρώς. 'Η
'Ελλη δέν ήτο δυνατήν να είχαν άποθάνη! θά ήτο
λιπόθυμος· και τότε ένκους προχωρών, ώρησα
όπως επικαλεσθώ βοήθειαν . . .

'Αλλ' εκείνη, ήτις ήτο ή ζωή μου, είχε κινηθί-
εν οδυνηρόν παράπονον άνεσέκωσε τό στήθος της.
άνέφξε τά βαρέα βλέφαρα και έψέλλισε.

— Φιλήμων . . . ήλθες! . . . άχ! . . .

— 'Εζη! . . . Δίκαιε ούρανή! Κατελήφθην
υπό παρλήρου χειρός, είχαν παράκρουτιν· γο-
νυπετής ενώπιόν της, ήθελα να την άνεγείρω
εις τās άγκάλας μου, να την άπαγάγω, να
την σώσω . . . 'Εφίλουν τό πρόσωπόν της,
τās χείρας της, πλην ή τάλαινα επάλαϊεν
έψυχοράγει, ήγωνία . . . 'Ηθέλησα να σημάνω
θρηνών ως πικρίδιον πλην την ύπεσθήριζον άπομάσ-
σων τόν ψυχρόν ιδρώτα της άγωνίας, όστις ύγρου
τοūs παγωμένους κροτάφους της, και έκραζον εις
βοήθειαν τούς ύπηρέτας, όπως φέρωσιν Ιατρόν, ο-
πως την σώσωμεν . . .

'Αλλ' ή τάλαινα συνεχράτησε την όρμήν μου.

— Φίλε μου . . . στάσου, έψέλλισεν, είναι ανω-
φελής . . . όλίγα στιγμή μαι ύπολείπονται. Μά
προσελαλεί άλλος . . . άκουσε ό,τι πρέπει μόνος
να ήξεύρης . . . πεθαίνω . . .

— Πεθαίνεις! . . . έβόησα γοερώς από του βά-
θους των σπλάγγων μου. 'Οχι! . . . τίς λέγει ότι
θ' άποθάνης; . . . θά ζήσης, Βαυκίς μου θά σε
σώσω. . . 'Αχ, ο Θεός δέν θά ήναι τόση σκληρός
όπως μάς χωρήση . . . 'Αχ, θά ήτο άδικόν, άκα-
τανόμαστον.

— Μή βλασφημέις . . . εϊπεν ή 'Ελλη μ' έκ-
πνέουσιν φωνήν . . . Πεθαίνω έκουσίως διότι ή
ζωή . . . μου ήτο άνυπόφορος . . . 'Επήρα δηλη-
τήριον! . . .

— Δηλητήριον; . . . ύψιστε ούρανή . . .

Είς σπασμούς άνώρθωτε τό παγωμένον σώμα
της, οι οφθαλμοί της οι θολοί και ήμισθιστοι διέ-
χυσαν πελιδνήν άνταύγειαν και με ήτένισε μετ'
άγωνίας φοβεράς . . .

Τό ψυχοράγημα εκείνο νεαρού και ώραίου πλά-
σματος, όπερ πρό όλίγου έτι έσφυζε πλήρες ζωής,
ήτο φρικώδες . . .

— Φιλήμων, 'Εξηκολούθησε λυγμωδώς, άκουσε
με . . . άχ, δέν γνωρίζεις, πολύ ύπέφερα . . . 'Ε-
πήρα δηλητήριον διότι ή ζωή μου ήτο άναζία . . .
διότι αι τύψεις με είχαν δηλητηριάσει . . . δέν
ήτο δυνατόν να ζήτω με τύψεις και έτιμώρησα
έμαυτήν . . . διότι . . . διότι . . .

'Η λύγξ του θανάτου έστραγγάλισε την φωνήν
της. 'Αρήςκε γόνον, και καταβαλούσα ισχάτην
προσπάθειαν έτραύλισε βριώς.

— Σ' επρόδωσα . . .

— Σύ! . . . άνεβόησα ριπτόμενος προς τά ο-
πίσω με οδυνηράν κατάπληξιν, με άπερίγραπτον
σπαρταγμόν . . . 'Α, θά έπίστεισον κάλλιον ότι ή φύ-
σις ήλλαξε νόμους, ότι ο ήλιος εξέηλε της τρο-
χιάς του, ότι ή γη έδαρκαθρώθη εις χάνη . . . 'Ω,
θά άμπέδαλλον μάλλον περι της Δικαιοσύνης του
'Υψίστου ή . . . περι της άγνής και άγιής μου
'Ελλης . . .

Πιέζων την κεφαλήν μεταξύ των χειρών όλό-
λυξα με οδυνην, με όργην, με κατάπληξιν . . .

— 'Α, δυστυχή, τί έκαμας; . . .

— 'Αχ, εϊπε πνευστιώσα, ρογχάζουσα, πόσον υ-
ποφέρεις! . . . ο πόνος σου αυτός, ή περιφρόνησις σου
με ήμπόδισε να εξομολογηθώ την άναξίστητά
μου. 'Ησχυνόμην . . . ούαί! . . . σε ήγάπων . . .
πίστευτέ με . . . πεθαίνω! . . . δέν γνωρίζεις πό-
σον έκλυσα . . . έτιμώρηθην . . . αι τύψεις . . .
έλεος! . . .

'Εσίγησε. Τό ψυχοράγημά της ήξανε.

— Δυστυχή! . . . όλόλυξα πικρώς καλύπτων τό
πρόσωπον εξ αίσχύνης, διότι ήρυθρίων δι' εκείνην
τί σ' έκαμα λοιπόν δια να προδώτης την πίστιν
μου, τόν έρωτά μου; . . . Τι παράπονον είχες λοι-
πόν κκατ' έμού; Μήπως δέν σε ήγάπησα άρεκτά; . . .

— Φίλε μου . . . άκουσα! . . . (άνεζωογονήθη
δια της ψευδούς εκείνης ζωογονήσεως εν τη ισχάτην·
ώρα, ήμιγέρθη εξέτεινε τās χείρας προς έμέ· και
θνήσκουσα μαι εξομολογείτο μή ζωσα ή δια μόνης·

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΠΑΙΤΙΣ

(Συνέχεια ύδε αρ. 14)

'Υπέφερεν άγογγύστως τά φύγη του χειμώνος
και τόν καύτωνα του θέρους ή όρφανή ποιμενίς.
'Εκ του ποιμενικού βίου της ήχαριστείτο μόνον
κατά τό τό έαρ εις την έρημίαν του δάσους, του
πρασίνου και καταστίκτου εξ άνθέων, όπου γλυ-
κειαν συντρομίαν είχε τόν μονότονον κωδωνισμόν
των αίγών, τά περιπαθή και διά πυκνών και ή-
δίστων λαρυγγισμών ποικιλλόμενα άσματα των ά-
ηδόνων και άλλων εύάλων πτηνών, τās μελιχράς
άκτινας της λουομένης εις τό 'Ιόνιον άργυράς σε-
λήνης, τόν ήδών μορμουρισμόν της ύπο τό παρεκ-
κλήσιον του 'Αγίου Μηνά κρυσταλλορόυτου κρήνης,
ής τά νάματα εκρύπτοντο υπό βιθυτικόν πλατά-
νων και τόν ήχον γκλάν! γκλάν! γκλάν! γκλάν!
γκλάν! γκλάν! του σημαντρού του ύπέρ τό δά-
σος παρεκκλησιού, όπερ από βαθείος ερήρου άντήχει
εις τούς περίξ άπορρώγας βράχους και ο ήχος του
πολλάκις επανελαμβάνετο υπό των ήχών. 'Εξη-
πλωμένη δέ υπό την θαλπωρήν του έαρινου ήλίου
άπέλαυνεν όλης της ήδύτητος της φύσεως, άνκα-
πνεύουσα ζωογόνον άέρα, άνάμικτον μετ' άρωμά-
των άνθέων.

III

'Ητο ήδη δεκαεξαέτις ή 'Ελένη· ύψηλή, λι-
γυρά, ως ή έρωτύλος ίτέα, με πρόσωπον ροδό-
χρουν, άποπνέον τό παρθενικόν άρωμα της
άφελείας και άγνότητος, εν ψ̄ δύο οφθαλμοί
έσπινθηροβόλου, εύμελής εν γένει, ιδού ή ποι-
μενίς μου. 'Η γρακική του χωρίου της περιβο-
λη προσέδιδεν εις την ύφανήν έκτακτον χάριν.

Ευρίσκετο εις τό ανώτατον δια τά μέρη εκείνα
όριον της παρθένου ηλικίας. 'Η θεία της είχεν εκ-
λέξει τόν σύζυγον της άνεψιώς, ή οποία ουδέ ή-
ρωτήθη καν. 'Η άπόφασις της θείας Βασίλειος ήτο
θεία βουλή, πρό της οποίας ή όρφανή έδει να υ-
ποκύβη. Προσεφέρθη δέ εις τόν βωμόν του 'Υμε-
νίου ή 'Ελένη, όπως όλκι σχεδόν αι 'Ηπειρώτι-
δες, πολλαί των οποίων συμβαίνει ούτε εξ ύψεως

της ισχύος της θελήσεώς της.) Τόν έρωτά μάς δέν
επρόδωκα . . . ήπάτησα έμαυτήν . . . έφρεναπα-
τήθη . . . αυτή έγω δέν έννωώ την πτωπίν μου.
'Επεσα . . . άχ! . . . μάρτυς μου ο Θεός! . . . σε
λέγω την αλήθειαν. Διατί με άφησες μόνην εις
Κωνσταντινούπολιν; . . . εκεί με άνέμεναν ο όφεις.
'Ο άτιμος! . . . έστοιχημάτισε να με άποπλανήση . . .
έγω σε ήγάπησα πάντοτε, Φιλήμων . . . 'Ο
άνθρωπος αυτός . . . ήτο δαίμων . . . ήτο ο
Σκτανός . . .

'Εστη ν' άνανεύεση· ο ήδρώς του θανάτου
την περιέλουε και εξηκολούθησεν αυθις γοερώς
σπεύδουσα να εξομολογηθῃ μήπως καταληφθῃ,
πρίν τελειώσῃ, υπό του θανάτου.

(Επεται συνέχεια)

BIRGINIA H. EYAGΓELIAOY

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Δέν κλαίω πῶς άπέρασε τό δόλοιο καλοκαίρι
και φθινοπώρον· πλάκωσαν όλόμυρνες νυχτεριαίς
μηδὲ πῶς δὲ φεγγεροβλή σαν πρίν τ' άστέρι
και τὰ λουλούδια πάσανε τὰ χύνουτε μουσκλαίς.

Δέν κλαίγω άν τ' φθινοπώρο εχλώμισσε την φύση
κι' άν έπανσε κάθε πουλί τὰ ψάλλη την αυγή
κι' άν τ' γλυκὸ μουρμούρισμα έποψε κάθε βρῖσι
κι' άχαρα φύλλα κίτρινα σκεπάσανε την γῆ

Ούτε κίαν έφυγε μακρὰ τό κάθε χελιδόνη
με τό γλυκὸ κελάδημα τ' άποχαιρετισμοῦ.
'Αλλο κικρὸ παράπονο τὰ στήθη μου πλακόνει
κι' εϊτ' τὸ κικρὸ παράπονο τῶ άποχωρισμοῦ

Πικρὸ ται σαν χωρίζονται καρδιαίς άδελφωμέναις,
ποῦ σ' εἶπε φίλως τὰ δολο γνωρίσθηκαν· λημέρι
και ενψ̄ έπρεπε παντοτεινὰ τὰ λήσουν ενωμέναις
τό πῶτο φθινοπωρινὸ της κόρπισεν άέρι.

'Ο χωρισμός πολὸ κικρὸ μα κ' ή έλιπις μεγάλη
σαν ξαναπήθη τὸ κλαδί
και κελαιδίσθη τὸ πουλί
'Εδὸ ποῦ γνωρισθήκαμε τ' ανταμωθῶμε πάλι!

Κωνστ. Γλυτσός.

Χάλλη 7θριος 1903

γου αντιπροσωπεύοντος και γονείς και αδελφόν, έν ηλικία είκοσι τεσσάρων έτών μακράν τής πατρίδος και τής συζυγικής περιθάψεως δίδοντας τήν τελευταίαν πνοήν.

Καθ' έκάστην άντίζει είς τήν μικράν του Κώστα οίκίαν πικρόν μοιρολόγι τής νεαρής χήρας, συγκινούν και τας άπαθεστέρας καρδίας, εισδύον μέγχοι τών βιθυτέρων προχών των.

Ίδου ή εύτυχία απέπτη, ένα στήση τόν θρόνον της ή όδύνη. Ή εύδαιμονία κατέρρευσε και επί τών έρειπίων εύρέθη ή ήρωίς μου άπαρκαμήθητος.

«Αν αυριον ή συμφορά τόν βίον μου μαστίση και ουδέν στήθος δι' έμέ υπό στοργής θά πάλλη. ποιος τ' φλέγον άκρυ μου εύσπλάγχχνως θά σπογγίση; ποία φωνή παρήγορος πησιόν μου θά ψάλλη;»

Ήν είχε γονείς ή νεαρά χήρα, είς τας άγάλλας των θά εύρισκε ποιάν τινα παρηγορίαν. Ή γραιτζ πενθερά της είχε καταντήσει πλέον μωρά, ό δι' άνδράδελφός της είχε τὰ οικογενειακά του βάσανα. Ήβρήνησε και ή μητέρα του Κώστα μήνας τινος τόν υίόν της είτα τόν ήκολούθησεν. Ή θεία Βασίλω άφιερώσασα όλην τήν περιουσίαν είς τήν μονήν είς μνημόσυνον αιώνιον έαυτής και του μακαρίτου συζύγου της ήδιαφορεί διὰ τόν επίγειον κόσμον σκεπτομένη τήν βασιλείαν τών ουρανών! . . Ήρκοΰντο και οι δύο άπομειναντες συγγενείς της είς παραμυθητικούς λόγους και συμβουλάς κενάς...

Αί έπισκέψεις των αι συχναί ήραιώθησαν, και διεκόπησαν. Τί θά έγίνετο τό τέκνον της, τό όποιον έψέλλιζεν ήδη τας πρώτας λέξεις και έμειδιά με τήν άγγελικήν χάριν τών μικρών; Τό στυγνόν τής όρρανίας φάσμα ένεφνίζετο και ή νεαρά χήρα έθεώρησε καθήκον ν' άφιερώση τήν ζωήν της είς τήν άνατροφήν του τέκνου της να θυσιάση τήν έναπολειφθείσαν δροσερότητα τών είκοσιν των της πρό της στοργής και άνατροφής του Δήμου, τόν όποιον δέν ήνεχετο νά ρίψη επί του κόσμου έρημον. Ήβριττεν άναλογιζόμενη ότι ή όρρανια, ής τας πικρίας έδοκίμασε, άνέμενε τό τέκνον της.

Μία έλπίς γλυκερά, άνεπήδησεν έν τή σκοτεινά και τή πόνυ της ως άκτις εισδύουσα είς ζοφεράν αίθουσαν. Μίαν ημέραν θά άνδρωθη ό Δήμος της, θά τόν νυμφεύση, θά ήνωι τότε εύτυχής Ίδου ή χρυσόπτερο: έλπίς, ίδου γλυκόν όνειρον μη-

τρός είκοσαέτιδος, όπερ ηύφραινε τήν καρδίαν τής μητρός, ένα με τριάση τήν όδύνην τής συζύγου. Πλήν! . . . τάλαι να σύζυγος! πτωχή μήτηρ! . .

V I

Δύο έτη διέρρευσεν . . . Ο Δήμος ήτο τετραετής: . . . Η μητηρ επάλαιε κατά τής δυστυχίας εργαζομένη ένηθεν, ύφαινεν, έσκαπτεν, έβοτάνιζεν, έθερίζεν. Οσοφ δι' τό τέκνον ηύξανη, τόσοφ τό χρυσούν όνειρον προσήγγιζε προς τήν πραγματικότητα. Άλλα επέπρωτο να εξαφανισθη και τουτο ως σκιά, να διαλυθη ως όνειρον . . .

Ή διφθερίτις, ή κνηλιές αυτη νόσος έθερίσε κατά τό έτος, εκείνο εύθραυστα άνθρώπινα άνθη του χωρίου της. Ή επιδημία διετέλει είς ύφεσιν.

Ο χειμών εύρίσκετο είς τόν τελευταίον μήνα του, ότε νεάν φθοράν επήνεγκεν ή υποδόσκουσα ασθένεια. Τότε προσεβλήθη και ό Δήμος . . .

Παρήλθον όκτώ ήμέραι από τής προσβολής και ήτο ή τελευταία νύξ, καθ' ήν ήμιπαράφρων ή Έλένη εκλιεν επί του άχυρίνου στρώματος, έφ' ου ή μόνη της παρηγορία, τό τέκνον της, ήγωνία, επνίγετο υπό τής διφθερίτιδος. . . Τα φάρμακα, όσα εύερίσκον αι άτυχείς μητέρες, ουδέν αίσιον έφερον άποτέλεσμα. Πού θά εύρίσκετο είς τό χωρίον της εύεργετικός όρρος του Ρου, ό όποιος διά τινων ενέσεων άποδίδει σήμερα πολλά τέκνα είς τας μητέρας των; . . .

Ή νύξ εξέτεινεν επί τής ύπνωττούσης φάσεως τας μελαίνες πτυχάς της. Άπόλυτος ήσυχία επικρατεί πανταχού. Μολυβδόχροα σύννεφα χρυσούνται υπό τής μαγικής τών νυκτών σελήνης συνωθόμενα, άτινα δικνοίγουςι λωρίδας τινος έν τφ ουρανφ. Επιφανίεται επί στιγμήν περιπαθής ή Φοίβη μετὰ των μυστηριωδώς σπινθηριζόντων αστέρων και παλιν άποκρύπτεται. Ολαι αι όπαι και αι ρωγμαι τών παραθυροφύλλων τών οικιών του χωρίου φέγγουσι έν των καιομένων είς τας έστίας ξύλων, νεφύδρια δε καπνού άνέρχονται υπέρ τας στéγας στροβιλιζόμενα.

Έν τή οίκία τής δυστυχούς χήρας επικρατεί πένθος σιγή, ήν διακόπτουσι ενίοτε οι ψιθυρίζόμενοι στόνοι της, οι ρόγγχοι του αγωνιώντος και ύτριγμός των καιομένων έν τή πυρξ ξύλων, ών αι φλόγες άλλοτε φθάνουσι μέγχοι τής στéγης και άλλοτε τρεμοσβύνουσι ως ή περ' αυτὰ φθίνουσα

παιδική ύπαρξις. Δέν θά άντιγράψω τόν γνωστόν μυθον του Andersen.

— Μάνα μου! . . . α! . α! . α!

— Παιδάκι μου! . . . Δημό μου! . . . ψυχούλα μου! . . .

Ίδου ό διάλογος ό θλιβερός. Περιέπτυσεν αυτό, τό έθώπευε, τό κατεφλει, τό ενεθάβρυνεν διά λόγων γλυκέων.

Οτε δι' ό Δήμος με ήμικλειστους όφθαλμούς έβυθίσθη είς τόν αιώνιον ύπνον και ή καρδια του έπαυσε να πάλλη, άνεκάθισεν ως λείανη, κρυγάσασα:

— Πού θά μου πάς, δέν σε αφήνω, όχι! . . . όχι!

Πλήν ή άύλος ψυχή έφυγεν, απέπτη είς ουρανούς! . . . Ο Δήμος ήτο πλέον νεκρός.

Έκλεισε μεθ' όλην τήν ψυχικήν ταρχήν της τούς ήμικλειστους όφθαλμούς του τέκνου της και δι' ενός φιλήματος παραφορού εκλεισε τό στόμα του, παραλαβουσα τήν τελευταίαν πνοήν. Τό ενέδυσεν τήν έορτάσιμον περιβολήν, και τό εξήπλωσεν επί τής νυμφικής καπέλλας της θέσασα επ' αυτού τήν εικόνα της Παναγίας. Οποία ύπομονή μητρός! . .

Γονυκλινής πρό του θανάτου άνθους, εκλαιε σιγά, σιγά, ένα μη τυχρή τόν γαλήνιον ύπνον του τέκνου και τήν ήσυχίαν των γειτόνων μοιρολογούσα:

— Χαλασμός που μ' ήρθε . . . Φουρτούνα που μ' ήρθε! . . .

— Δημό μου, παιδί μου! τί έκαμες τής πικρομάνας σου. . . Ο πατέρας σου κοιμάται 'ς τό Βαλκικη της Πόλις. . . Στα τσαίρια της πόλις . . .

Ολα τὰ βάσανά μου τὰ παραμέρισα. . . Έγινα σίδερο και πέτρα για σένα. . . παιδάκι μου! ψυχούλα μου! . . . Σε μεγάλωσα με τήν άργατσιά, παιδάκι μου! με τὰ κημάτια του κόσμου, ψυχούλα μου! . . . Τι θάλασσας και τί γκαρμενοί καρτερουν τη μαζομάνα, Δημό. . . Έσύ ήσουν παρηγοριά μου και ζωή μου, Δημό μου! παιδάκι μου! ψυχούλα μου. Άπόμεινα γκιόντης, Δημό, χωρίς μάνα και πατέρα χωρίς κανένα παιδί, παιδάκι μου. . . Έσύ ήσουν για μένα ένας ντουινιάς όλάκερος, Δημό. . . πές δυό λόγια της πικρομάνας! . . . Θά βλέπω τὰ παιδιά και θά μου κλείται ή καρδια. . . παιδί μου! Αχ! πές Δημό.

Τα άκρυκα έρρευον επί του άχρου προτώπου και τής μεταξίνης κόμης του νεκρού. Οι λυγμοί διεκόπτον τούς λόγους της. Έσηκώετο, εκτύπα τήν κεφαλήν και έπιπτε λυσίκομος και λιπόθυμος παρά τόν νεκρόν, συνήρχετο τό έλικνίζε είς τό στήθος, τό κατεφλει παρκαφόρας. Ίδου ή νύξ ή πένθος, ή νύξ ή άπελπισ, υπεχώρει τέλος πρό του λυκαυγούς τής ημέρας, ότε θρηνώδης όλολυγμός συνήθροισεν όλον τό χωρίον είς τήν οίκίαν της Έλένης, διχ' να τήν παρηγορήση. Τίνα παρηγορίαν θά τής έλεγεν; Έτάφη πλέον ό Δήμος και ή άτυχής Έλένη ήμιπαράφρων βασταζομένη επανήλθεν είς τήν οίκίαν της τήν έρημωθεισάν. Ολαι αι γυναίκες, εκάθηστο περίξ και προσεπάθον να τήν παρηγορήσουν, άλλ' ήτο άπαρηγόρητος.

Ηθέλησε να αρχίση τό μοιρολόγιον, πλήν οι λυγμοί τό διέκοψαν, ή τεθλιμμένη κεφαλή της εκλιεν ως άνθος, του όπολου εθραύσθη ό μίσχος και μετά τινος στιγμάς αφήγειρε τήν κεφαλήν και παρατηρήσασα τήν θέσιν, είς ήν μέγχοι τής χής ήγωνία τό τέκνον της κενήν, αφήκε μειδίαν άνεκφρστου πικρίας. Έκλιεν και αυθις και αίφνης άνασηκόνετσει και έν σπουδή διευθύνεται προς τήν θύραν τραυλίσασα:

— Πού πάει ό Δημό μου; έφυγεν, α! να έρχεται! Στάσου, Δημό! α! Δημό! . . Δημό!

Έίχε παρκαφρονήσει ή άτυχής. . . Τήν μετεφερον είς τήν μονήν του Αγίου Μηνά και εκεί άλυσόδετος αφήνε τήν φωνήν. Δημό! Δημό! ή όποία άντήγει μελαγχολικώς υπό τούς θόλους των σκοτεινών κελλίων και εκίνει τό σταυροκόπημα της θείας Βασίλης, ήν δέν άνεγνωρίζε πλέον και των προσκνητών οι όποιοι έλεγον:

— Θεέ μου! γλύτωσέ μας!

I I V

Έμεινεν εκεί έτος όλόκληρον και αφήθη επεπτα έλευθέρα. Ουδένα ήνώχλει, ήτο κείνδνος ή τρελλή Έλένη, ήτις επήτει τόν άρτρον περιερχομένη από χωρίου είς χωρίον. Έμειδιά άλλοκότως, έγέλα, έχειρονόμεναι και έτραυλίζε σπινιώτατν τήνλίξιν. Δημό! Κατέστη ρικνή, μαρκατωδής, ρακένδυτος, ρυπαρά και ότάκις επέστρεφεν έν τής επικτειας διέμενεν είς τήν οίκίαν της, ή όποια κατέρρεε σόν τφ χρίνω ως κατέρρευσε ή εύτυχίς της. Έζγεν ούτω είκοσιν όλόκληρα έτη και θά εξη ίσως

τελεῖ βεβαίως λίαν ενδιαφέρον ἀνάγνωσμα πάντων τῶν περι τὰ γράμματα ἀσχολουμένων. Ἡ ἐναίσιμος αὐτῆ διατριβὴ καὶ αἱ νενομισμένοι διδακτορικὰ ἐξετάσεις τοῦ κ. Χρ. Πανταζίδου ἐπιτυχέστατα ἐπέστησαν τὴν λίαν ἐπαξίαν ἀπονομῆν αὐτῷ τοῦ διδακτορικοῦ τῆς φιλοσοφίας τίτλου.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ Βοσπορίτου. Σήμεντρα, συλλογὴ Λυρικῶν ποιημάτων.

Γνωστὸν ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων τὸ ὄνομα τοῦ εὐφύμου συμπολίτου ποιητοῦ, τοῦ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἐναρμονίως ψάλλοντος τὰς ἐμπνεύσεις, ἃς ἐνεποίησεν ἀνὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ γαλανοῦ μας Βοσπόρου. Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἡμῶν νεωτέρα αὐτῆ συλλογὴ τοῦ ἀποτελεῖ ἐν ἔτι δῶγμα τῆς ποιητικῆς του ἰδιοφυΐας κρατῦνον τὴν ἀγαθὴν φήμην του.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Δ. Βερώνη

Μαλλιζ-κουδάρια. — Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας. — Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐξακολουθεῖ τὴν ἐπιτυχῆ αὐτοῦ δρᾶσιν ὁ ἀριστα κα-

Ἐκείνη εἶχε λάβῃ πλέον τὸν στρόφιγγα τῆ θύρας τὴν εἶχε ζαλίσει διὰ τῆς ἀναφωνήσεώς του. Ἄγρὰ καὶ τεταραγμένη ἐστράφη.

— Εἶμα μικρός, εἶμαι μικρός! Ὅχι, δὲν εἶμαι οὔτε μικρός οὔτε ἀγαπητός· τὰ ἔνοῶ ὅλα. Φύγετε, Φύγετε ἀπὸ ἐμέ!

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, πιθανὸν μετὰ τὸ τέλος τοῦ γαύματος, ἀνῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἀλεξίου ἡ μήτηρ του. Καθὼς καὶ ἡ Κλεοπάτρα Βασιλείδου καὶ αὐτὴ ἐκάθισεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ τὸν ἐνηγαλίσθη. Ἀμέσως ἠσθάνθη ὅτι ἦτο ἐκείνη, ἡ μήτηρ του, καὶ ἡ ἀγρία αὐτοῦ καρδία καθυσάχασεν ἠσθάνθη συμπαθεῖαν πρὸς ἐαυτὸν καὶ πρὸς ἐκείνην καὶ ἤρχισεν ἡσύχως νὰ κλαίῃ.

— Καλὰ, παιδί μου, ἡσύχασε, — εἶπεν ἡ μήτηρ του: — ὁ πατήρ σου ἦτο ἡεθισμένος, τώρα ὁμῶς μετενόησεν, δὲν ἤθελε νὰ σὲ προσβάλῃ.

— Ὁ Ἀλέξιος ἠσπάσθη τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ἄς μὲ προσβάλῃ, δὲν θέλω, ἐκείνη νὰ . . . δὲν ἔχω ἀνίκητην τῆς ὑπερασπίσεώς της, δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ ἐκείνην, ἃς μᾶς ἀφήσῃ. Διατί μένει ἐδῶ; Μᾶς εἶναι ξένη,

— Ἀλέξιε τοῦτο δὲν εἶναι πρέπον, — προσέθηκεν ἡ μήτηρ του. — δὲν τὴν λυπεῖσαι πλέον; — εἶναι δυστυχής. . .

— Ἄπ' οὐδ' ἐκείνη δὲν μᾶς λυπεῖται, καὶ ἐγὼ δὲν τὴν λυποῦμαι, — ἀπήντησεν ὁ παῖς. — τίποτε δὲν λυποῦμαι, Μῆτερ μου, ἀγαπητῆ μου μῆτερ! — Καί, κρύφας τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρός του, ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ κλαίῃ.

Καὶ ἡ μήτηρ του ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης πρὸς αὐτὴν συμπαθοῦς θωπείας.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ὁ Ἀλέξιος διῆλθεν εἰς τὸ δωμά του. Ποσάκις δὲν τὸν παρεκάλεσεν ἡ μήτηρ του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα του καὶ νὰ τῷ ζητή-

τηρισμένους θιάσους τοῦ κ. Δ. Βερώνη. τὴν ἐπέβραν τῆς προχθῆς; τετάρτη; κατέβηξε τὸ συρρεῦσαν ἀκρατήριον διὰ τῆς τερπνοτάτης κωμωδίας Μαλλιζ-κουδάρια. Τὴν ἐπέβραν τῆς πέμπτης ἐδόθη μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας τὸ δημοφιλέστατον κωμειδύλλιον τοῦ ἀειμνήστου Κορομηλά, προκαλέσαν τὰς ἐνθουσιώδεις τοῦ πλήθους ἐπευφημίας. Γνωστὸν πόσον ὁ κ. Δ. Βερώνης ἐπιτυχᾶνε ὡς Μπαρπὰ Χρόνης. Μετασχηματίζων λαμπρὸν οὕτως εἶπεν τὸ πλάγιον τοῦτο τοῦ ἔργου πρόσωπον εἰς κεντρικὸν τοιοῦτο, διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐπιτυχίας, ἐπισπᾶται καταγωγέστατα χειροκροτήματα. Ὅδχ' ἦττον καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ δραματικοῦ ὡς ἀριστα ὑπεκρίθησαν τὰ οἰκεῖα μέρη. Τὴν παρασκευὴν ἐδόθη τὸ λαμπρὸν κωμειδύλλιον Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὸ θεατικὸν τοῦτο ἔργον ἀπὸ πολλοῦ κατέκτησε τὰς συμπαθείας τῆς καθ' ἡμᾶς κινωνίας. Ἡ ὑπόκρισις τῶν λαβόντων μέρος ἠθοποιῶν τινῶν μὲν ἐπιτυχίς, ἄλλων δὲ λαμπρά.

Τούτοις **Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ** καὶ **ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ** Κορσοῦμ-Ἰὰν ἀριθ. 3

ση συγγνώμην, ἐκεῖνος ὁμῶς δὲν συγκατετίθετο, λέγων διὸ δὲν ἦτο πταίστης.

— Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ; — ἔλεγεν. — Ἐὰν ὁ πατήρ μου ἔχει δίκαιον, γινώσκει ὁμῶς ὅτι δὲν πταίω· ἐγὼ εἶπον μόνον τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς κατὰ τὸ σύνθημα ἦλθεν εἰς τὴν αἴθουσάν του διὰ τὸ μεταμεσημβρινὸν μάθημα καὶ οὔτε λέξιν δὲν τῷ ἐνεθύμησεν ἐκ τῆς φοβερᾶς σκηρῆς τοῦ γαύματος.

Ὁ Ἀλέξιος ἦτο ἀφηρημένος· ἀλλὰ προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του καὶ εἰργάζετο ὡς πάντοτε. Ὁ Ἀλέξιος παρετήρησεν ὅτι ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς ἐνεθυμειτο τὴν σκηνὴν τοῦ γαύματος διότι ἦτο συγκαταβατικὸς διὰ τὴν ἀπροσεξίαν αὐτοῦ ἢ ἀλλοῦτε.

— Δὲν θὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον; — ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος.

— Ὅχι, δὲν θέλω, — εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, στραφόμενος ἐν ἀποκρύψει τὰ δάκρυά του. Ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς προσεποιήθη ὅτι δὲν παρετήρησε τίποτε.

— Ὅπως θέλεις· ἀλλὰ καλλίτερον θὰ κάμωμεν νὰ ὑπάγωμεν. Δὲν φοβούμεθα τὴν καύσωνα διότι ὁ ἥλιος δύνει, θὰ ἐπιστρέψωμεν ὑπὸ τὴν σελήνην ἃς ὑπάγωμεν, Ἀλέξιε! Ἀλλ' ἐφαίνετο ἀδύνατον εἰς τὸν Ἀλέξιον νὰ καταβῇ καὶ νὰ συναντηθῇ μετὰ τῆς Κλοτίλδης καὶ τῶν ἀδελφῶν του, αἰτίνας ὑπῆρξαν μάρτυρες τῆς προσβολῆς του νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰβάν, ἐκείνου, ὅστις ἀπέσυρε τὸ κάθισμα καὶ τὸν ὠδήγησεν ἔξω. Ἐνόσφ ἦτο τὸ μάθημα, ἡ σκηνὴ τοῦ γαύματος εἶχε κάπως κατευνασθῆ· τώρα ὁμῶς ὅτε ἔμεινε ἀνεῦ ἐργασίας, πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι αὐτῆς τῷ παρουσῶζοντο καὶ πάλιν μετ' ἀσυνήθους σαφηνείας.

(ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις **Α. ΦΕΣΤΕΡΗ**.

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικὰ, ἀγγλικὰ καὶ ἀλλεγκὰ.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαιτέρως παρασκευῆς **Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητις. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλετικίπια, δίοπτρα, κτλ.

Ὅδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλιθεσιὰ διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οἷ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται πρὸ πάντων.